A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2006. március 23.*

A C-206/04. P. sz. ügyben,

a **Muelhens GmbH & Co. KG** (székhelye: Köln [Németország], képviselik: T. Schulte-Beckhausen és C. Musiol ügyvédek)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2004. május 6-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: S. Laitinen és A. von Mühlendahl, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: angol.

a **Zirh International Corp.** (székhelye: NewYork [Amerikai Egyesült Államok], képviseli: L. Kouker ügyvéd)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (előadó) és E. Levits bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. október 6-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2005. november 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Jelen fellebbezésében a Muelhens GmbH & Co. KG az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának azon, a T-355/02. sz., Muelhens kontra OHIM – Zirh International

(ZIRH) ügyben 2004. március 3-án hozott ítéletének (EBHT 2004., II-791. o.) (a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsának azon, (az R 247/2001 3. sz. ügyben) 2002. október 1-jén hozott határozatának (a továbbiakban: vitatott határozat) hatályon kívül helyezése iránti keresetet, amelyben a fellebbezési tanács elutasította a felperes által a „ZIRH" szómegjelölés védjegybejelentési kérelmével szemben benyújtott felszólalást.

Jogi háttér

2 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 8. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy:

„A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha:

[...]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez."

3 Ugyanezen rendelet 8. cikkének (2) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„Az (1) bekezdés alkalmazásában »korábbi védjegy«:

a) a következőkben felsorolt minden olyan védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja – ha ennek helye van –, figyelembe véve az igényelt elsőbbségek napját:

[...]

i. közösségi védjegy;

[...]".

4 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja lényegében azonos módon fogalmaz a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjával.

A jogvita előzményei

5 1999. szeptember 21-én a Zirh International Corp. (a továbbiakban: Zirh Corp.) védjegybejelentést nyújtott be az OHIM-hoz a „ZIRH" szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránt a védjegyekkel ellátható termékek és

szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás (a továbbiakban: Nizzai Megállapodás) szerinti 3., 5. és 42. osztályba tartozó árukra és szolgáltatásokra vonatkozóan.

6 2000. május 24-én a felperes felszólalást nyújtott be a 40/94 rendelet 42. cikke alapján a védjegy lajstromozása ellen a bejelentésben foglalt összes áru és szolgáltatás tekintetében. E felszólalás egy korábbi közösségi védjegyen, a SIR szóelemet és emellett egy címerszerű ábrát tartalmazó, összetett, azaz ábrás és szóelemeket tartalmazó védjegyen alapult (a továbbiakban: korábbi védjegy), amelyet a Nizzai Megállapodás szerinti 3. osztályba tartozó áruk tekintetében lajstromoztak, a következő árujegyzékkel: „illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek, hajmosó szerek; fogkrémek; szappanok".

7 E felszólalást az OHIM felszólalási osztálya elutasította 2001. június 29-i határozatával, amely főként azt állapította meg, hogy bár az érintett árukat és szolgáltatásokat ugyanazon az értékesítési csatornákon, illetve értékesítési pontokon keresztül értékesítik, a két védjegy közötti eltérések egyértelműen felülmúlják az e védjegyek közötti, az Európai Unió egyes hivatalos nyelvein meglévő hangzásbeli hasonlóságot, és így nem áll fenn az említett védjegyek közötti összetévesztés veszélye.

8 2001. július 10-én a felperes e határozattal szemben fellebbezést nyújtott be az OHIM második fellebbezési tanácsához, aki a vitatott határozattal elutasította a fellebbezést, helybenhagyva a felszólalási osztály határozatát, melynek indokait elfogadta.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

9 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. december 4-én érkezett kérelmével a felperes keresetet nyújtott be a vitatott határozat ellen annak hatályon kívül helyezése iránt, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja értelmében vett összetéveszthetőség fogalmának megsértésére alapított, egyetlen jogalapra támaszkodva.

10 Az Elsőfokú Bíróság elsőként, a megtámadott ítélet 33–43. pontjában, a korábbi védjeggyel való összetéveszthetőség kérdésére vonatkozóan alkalmazandó rendelkezésekre és az idevágó ítélkezési gyakorlatra emlékeztetett.

11 Ezt követően az Elsőfokú Bíróság a figyelembe veendő, releváns tényezők, különösen megkülönböztető és meghatározó elemeik összességének átfogó értékelésére tért át, majd ezt követően megállapította, hogy a szóban forgó védjegyek között fennálló hangzásbeli hasonlóság nagymértékben semlegesítődik. Az Elsőfokú Bíróság a következőképpen fogalmazott:

„44 Ami az ütköző védjegyek vizuális összevetését illeti, először is meg kell állapítani, hogy még ha a két védjegy szóelemeiben a második és a harmadik betű, nevezetesen az »ir« közös is, azok vizuális téren nem elhanyagolható eltéréseket mutatnak. Ugyanis az első betűk, nevezetesen az »s« és a »z« betűk, eltérőek. Ráadásul az említett szóelemek eltérő számú betűből állnak, az »ir« betűket a bejelentett védjegyben a »h« betű követi. Egyébiránt a korábbi védjegy a szómegjelölése mellett egy címerszerű ábrát tartalmaz, míg a bejelentett

védjegy kizárólag egy normál betűkkel szedett szómegjelölésből áll. Ennélfogva a szóban forgó megjelölések vizuális értékelésekor az egyes megjelölések egyedi elemeinek megléte miatt a megjelölések által keltett összbenyomás eltérő.

45 A hangzásbeli hasonlóságot illetően az OHIM nem vitatja, hogy a két védjegyben szereplő szóelemek az Európai Unió egyes hivatalos nyelvein hasonlóságot mutatnak. Valójában, ahogyan azt az OHIM válaszbeadványának 26. pontjában helyesen kiemelte, a korábbi védjegyet több tagállamban nagy valószínűséggel angolul ejtik ki, mivel a »sir« egy olyan híres angol kifejezés, amelyet még a nem angol nyelvű vásárlóközönség is ismerhet. Még ha a bejelentett közösségi védjegyet többféleképpen is ki lehet ejteni az egyes nyelveken, akkor is megjegyzendő, ahogyan azt az OHIM elismeri, hogy a szóban forgó védjegyek hangzásbeli szempontból hasonlóak, legalábbis az angol nyelvű országokban és Spanyolországban, mivel az angol és a spanyol nyelv kiejtésbeli eltérései nem különösebben hangsúlyosak. Hangzásbeli téren tehát ezekben az országokban a védjegyeket hasonlónak kell tekinteni.

46 Az ütköző védjegyek fogalmi összevetését illetően a felperes nem vitatja az OHIM e tárgyban tett megállapításait. Valójában, ahogyan azt az OHIM helyesen kiemelte, nem áll fenn fogalmi hasonlóság, mivel valószínűnek tűnik, hogy a tagállamok átlagfogyasztói az angol »sir« szóra fognak gondolni, e kifejezés Európában való ismertségének köszönhetően. A »zirh« kifejezésnek az Európai Unió tizenegy hivatalos nyelvének egyikén sincs egyértelmű jelentése, a nagyközönség ezért a »zirh« szót neologizmusként fogja érzékelni. Ennélfogva megállapítandó, hogy fogalmi téren nem áll fenn a két védjegy között hasonlóság.

47 Következésképpen, megállapítandó, hogy a SIR és a ZIRH védjegyek között nem áll fenn hasonlóság sem vizuális, sem fogalmi téren. Hangzásbeli téren a szóban forgó védjegyek egyes országokban hasonlóak. E tekintetben figyelembe veendő,

hogy az ítélkezési gyakorlat szerint nem zárható ki, hogy a védjegyek egyedül hangzásbeli hasonlósága összetéveszthetőséget eredményezhet (a Bíróság C-342/97. sz. Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-3819. o.] 28. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-99/01. sz., Mystery Drinks kontra OHIM – Karlsberg Brauerei (MYSTERY) ügyben 2003. január 15-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-43. o.] 42. pontja).

48 Tehát ahogyan arra már a fenti 39. és 42. pontban emlékeztettünk, el kell végezni a jelen ügy tekintetében releváns összes tényező átfogó értékelését, a szóban forgó védjegyek által keltett összbenyomás alapján, figyelembe véve különösen azok megkülönböztető és domináns elemeit.

49 Ugyanis, az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint, a hangzásbeli hasonlóságokat semlegesíthetik a kérdéses védjegyek közötti fogalmi eltérések. E semlegesítéshez azonban az kell, hogy az érintett közönség felfogásában a szóban forgó védjegyek legalább egyike világos és meghatározott jelentéssel rendelkezzen úgy, hogy azt a közönség azonnal képes legyen megérteni (az Elsőfokú Bíróság T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel [BASS] ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4335. o.] 54. pontja).

50 A jelen esetben ez a helyzet a korábbi SIR védjegy szóeleme kapcsán, amint arra a 46. pontban felhívtuk a figyelmet. Ezt az elemzést nem gyengíti az a tény, hogy a szómegjelölés nem azoknak az áruknak valamely jellemzőjét írja le, amelyek tekintetében e védjegy lajstromozásra került. Valójában e körülmény nem akadályozza az érintett közönséget abban, hogy azonnal megértse a korábbi védjegy e szóelemének jelentését. Ahhoz, hogy a védjegyek között fennálló hangzásbeli hasonlóságok nagymértékben kiegyenlítődjenek, elegendő, ha a szóban forgó védjegyek egyike ilyen jelentéssel rendelkezik, miközben a másik védjegy nem rendelkezik ilyen jelentéssel, vagy csupán teljesen eltérő jelentéssel rendelkezik (lásd e tekintetben a már idézett BASS-ügyben hozott ítélet 54. pontját).

51 A jelen esetben ezt a semlegesítődést erősíti az a tény, hogy a SIR és a ZIRH védjegyek vizuális eltéréseket is mutatnak. Ebben az összefüggésben ki kell emelni, ahogyan azt az OHIM helyesen kifejtette, hogy két védjegy közötti hangzásbeli hasonlóság foka kisebb jelentőségű az olyan áruk esetében, amelyeket szokás szerint olyan módon értékesítenek, hogy az érintett közönség az azokat jelölő védjegyet a vásárláskor vizuálisan is érzékeli (lásd e tekintetben a már idézett BASS-ügyben hozott ítélet 55. pontja).

52 A felperes állításával szemben ez a helyzet a jelen ügyben szóban forgó áruk esetében is. Ugyanis a felperes azon érvei, amelyek szerint a korábbi védjegy áruinak értékesítése nem kizárólag azok vizuális kinézete alapján történik, és amelyek szerint a felperes áruinak egyik fontos értékesítési csatornáját az illatszerboltok, fodrász- és szépségszalonok képezik, nem ingatják meg ezt a megállapítást.

53 E tekintetben fontos megjegyezni, hogy a felperes egyáltalán nem bizonyította azt, hogy áruit szokás szerint olyan módon értékesítik, hogy a védjegyet a vásárlóközönség vizuálisan egyáltalán nem érzékeli. Valójában a felperes megelégszik annak fenntartásával, hogy vannak olyan hagyományos értékesítési csatornák az illatszerboltok, fodrász- és szépségszalonok révén, amelyek esetében az árut a fogyasztó nem tudja közvetlenül elvenni, csak az eladó közvetítésével.

54 Még ha feltételezzük is, hogy az illatszerboltok, fodrász- és szépségszalonok a felperes áruinak fontos értékesítési csatornáit képezhetik, biztos, hogy az árukat általában még ezeken a helyeken is polcokon helyezik el úgy, hogy lehetővé tegyék a fogyasztók számára azok szemügyre vételét. Így még ha nem is kizárt, hogy a szóban forgó árukat szóbeli megrendelés útján is lehet értékesíteni, ebből még nem állapítható meg, hogy e módszer lenne ezen áruk szokásos értékesítési módja."

12 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 55. pontjában megállapította, hogy a szóban forgó védjegyek közötti hasonlóság foka nem elég magas annak megállapításához, hogy az érintett közönség azt hihetné, hogy az adott termékek ugyanattól a vállalkozástól vagy esetleg gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak, és ezért elutasította a felperes keresetét.

A fellebbezés

13 A felperes azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül mind a megtámadott ítéletet, mind a vitatott határozatot, és kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére. Fellebbezésének alátámasztásaként egyetlen, két részből álló jogalapra, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozik. A jogalap két része két különböző kifogást tartalmaz.

14 Az OHIM és a Zirh Corp. a fellebbezés elutasítását és a felperesnek a költségek viselésére való kötelezését kéri.

A jogalap első része (az összetéveszthetőség)

Az első kifogás

A felek érvei

15 A felperes azt állítja, hogy egyrészről az érintett áruk és szolgáltatások közötti részbeni hasonlóság és részbeni azonosság, másrészről a szóban forgó védjegyek

közötti hangzásbeli hasonlóság a védjegyek közötti összetévesztés veszélyének fennállására engednek következtetni. A felperes szerint, aki e tekintetben a már idézett Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítélet 28. pontjára hivatkozik, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja maga után vonja azt, hogy az érzékelési kritériumok egyike terén fennálló nyilvánvaló hasonlóság az összetévesztés veszélyének fennállását igazolja. A jelen esetben e veszély a hangzásbeli hasonlóságból eredhet.

16 Az OHIM nem vitatja a felperes elemzését a védjegyek hasonlóságát illetően. Mégis úgy véli, hogy a már idézett Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítélet csupán annak a lehetőségét ismeri el, hogy a hangzásbeli hasonlóság elegendő az összetéveszthetőség megállapításához.

A Bíróság álláspontja

17 Bevezetésként emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet hetedik preambulumbekezdése szerint az összetéveszthetőség értékelése számos tényezőtől – különösen a védjegy piaci ismertségétől, attól a képzettársítástól, amelyet a használt vagy a védjegyként lajstromozott megjelölés előidéz, valamint a védjegy és a megjelölés közötti, ezenkívül a velük megjelölt áruk vagy szolgáltatások közötti hasonlóság mértékétől – függ.

18 A vásárlóközönség szemszögéből ezért az összetéveszthetőséget átfogóan kell vizsgálni, figyelembe véve az alapügy minden lényeges elemét (lásd e tekintetben, a 89/104 irányelv kapcsán a Bíróság C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1997., I-6191. o.] 22. pontját és a Bíróság C-425/98. sz. Marca Mode ügyben 2000. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-4861. o.] 40. pontját).

19 Ezen átfogó értékelést a szóban forgó védjegyek vizuális, hangzásbeli vagy fogalmi hasonlóságát illetően a megjelölések által keltett összbenyomásra kell alapítani, figyelembe véve különösen azok megkülönböztető és domináns elemeit (lásd különösen a 89/104 irányelv kapcsán a már idézett SABEL-ügyben hozott ítélet 23. pontját és a Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítélet 25. pontját).

20 E tekintetben, a szóban forgó két megjelölés által keltett összbenyomás értékelését követően, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 47. pontjában megállapította, hogy a megjelölések vizuális és fogalmi téren nem hasonlóak, azonban hangzásbeli téren egyes országokban hasonlóságot mutatnak, ami nem zárja ki azt, hogy ez az egyedüli hasonlóság összetéveszthetőséget eredményezhet.

21 Nem zárható ki, hogy a védjegyek egyedül hangzásbeli hasonlósága összetéveszthetőséget eredményezhet a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja értelmében (lásd a 89/104 irányelv kapcsán a már idézett Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítélet 28. pontját). Mégis emlékeztetni kell arra, hogy e veszély (az összetéveszthetőség) fennállását a szóban forgó megjelölések közötti fogalmi, vizuális és hangzásbeli hasonlóságokat illetően átfogó értékelés keretében kell megállapítani. E tekintetben az esetleges hangzásbeli hasonlóság értékelése csupán egyike a lényeges elemeknek az említett átfogó értékelés során.

22 Ennélfogva a már idézett Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítélet 28. pontjából nem lehet arra következtetni, hogy minden esetben szükségszerűen fennáll az összetévesztés veszélye, amikor két megjelölés között egyedül hangzásbeli hasonlóság állapítható meg.

23 Ezért az Elsőfokú Bíróság helyesen tette, hogy a szóban forgó két megjelölés által keltett összbenyomást vizsgálta meg azok esetleges fogalmi, vizuális és hangzásbeli hasonlóságát illetően az összetéveszthetőség átfogó értékelésekor.

24 Ebből következően az egyetlen jogalap első részének első kifogását, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A második kifogás

A felek érvei

25 A felperes szerint a hangzásbeli hasonlóság elegendő az összetévesztés veszélye fennállásának megállapításához, ha a szóban forgó védjegyekkel jelölt áruk nem kizárólag megtekintéssel egybekötve vásárolhatók meg. És minthogy az érintett termékekről lévén szó, számos üzletben a fogyasztóknak nem lesz lehetőségük magukat kiszolgálni, ezért ilyenkor a termékeket kifejezetten kérniük kell. Ezenfelül e termékeket nagyon gyakran telefonon keresztül lehet megvásárolni. A felperes szerint az a fogyasztó, aki e feltevések alapján, csakis hangzás útján észleli a „SIR" védjegyet, nem ismeri az e védjeggyel jelölt termékek vizuális ismertetőjeleit.

26 Az OHIM szerint a hangzásbeli hasonlóság a jelen esetben nem döntő, mivel az érintett termékek általában megtekintéssel egybekötve vásárolhatók meg. Valójában szerinte e termékeket oly módon értékesítik, hogy a vásárláskor az érintett közönség úgy észleli a védjegyet, mint amely az említett termékek vizuális kinézetét írja le. Ennélfogva, bár az érintett termékekre szóban is lehet hivatkozni, az OHIM úgy véli, hogy a szóbeli megrendelést igénylő értékesítési csatorna nem tipikus helyzete vagy vásárlási módja ezen termékeknek. Következésképpen úgy véli, hogy a jelen esetben nem áll fenn semmiféle veszélye az összetévesztésnek a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.

A Bíróság álláspontja

27 Ami a felperes által előterjesztett, a szóban forgó termékek értékesítési módszereinek következményére vonatkozó második kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy a fellebbezés valójában arra irányul, hogy a Bíróság helyettesítse be saját tényértékelését az Elsőfokú Bíróság tényértékelésének helyébe.

28 Márpedig az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 52–54. pontjában foglalt azon döntése, miszerint az érintett termékeket általában olyan módon értékesítik, hogy az az érintett közönség számára lehetővé teszi a szemügyre vételt, olyan tényértékelést képez, amelynek felülvizsgálata nem tartozik a Bíróság fellebbezések keretén belüli hatáskörébe. Ugyanis az EK 225. cikke (1) bekezdésének második albekezdéséből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első albekezdéséből következően a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Következésképpen kizárólag az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik a releváns tények megállapítása és értékelése, valamint a bizonyítékok értékelése. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről – nem jogkérdés, amelynek vizsgálata a fellebbezési eljárás keretein belül a Bíróságra tartozna (lásd a C-37/03. P. sz., BioID kontra OHIM ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-8004. o.] 43. pontját és az ott idézett ítélkezési gyakorlatot).

29 A felperes nem hivatkozott az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett tények és bizonyítékok elferdítésére, ezért a jogalap első részének második kifogását, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

30 Ennélfogva, a jogalap első részét illetően meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem ítélte meg tévesen a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának hatályát.

31 Az előbbiekben kifejtett érvekből következően a jogalap első részét, mint részben megalapozatlant, részben pedig elfogadhatatlant, el kell utasítani.

A jogalap második része (a hangzásbeli hasonlóság semlegesítődése)

Az első kifogás

A felek érvei

32 A felperes azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság érvelésének kiindulópontja – amelyet a megtámadott ítélet 48. és 49. pontjában az Elsőfokú Bíróság megfogalmazott – téves. Ugyanis a felperes szerint a hangzásbeli hasonlóságot a vizuális és fogalmi eltérések nem tudják semlegesíteni.

33 Az OHIM azt állítja, hogy ha a Bíróság helyben hagyja az Elsőfokú Bíróság által a már idézett Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ügyben hozott ítélet 54. pontjában kifejtett érvelést, miszerint a két védjegyet megkülönböztető fogalmi és vizuális eltérések olyan jellegűek, hogy legalább annyira semlegesítik a hangzásbeli hasonlóságokat, hogy legalább a védjegyek egyike világos és egyértelmű jelentéssel rendelkezik az érintett közönség számára úgy, hogy a közönség azt azonnal képes megérteni, akkor azt a Bíróságnak alkalmaznia kell a jelen ügyben.

A Bíróság álláspontja

34 Ahogyan arra a jelen ítélet 19. pontjában emlékezettünk, az átfogó értékelést a szóban forgó védjegyek vizuális, hangzásbeli vagy fogalmi hasonlóságát illetően a megjelölések által keltett összbenyomásra kell alapítani, figyelembe véve különösen azok megkülönböztető és domináns elemeit.

35 Az említett átfogó értékelés azt is maga után vonja, hogy a két megjelölés között fennálló fogalmi és vizuális különbségek kiegyenlíthetik a köztük fennálló hangzásbeli hasonlóságot, ha az érintett közönség felfogásában a szóban forgó megjelölések legalább egyike világos és meghatározott jelentéssel rendelkezik úgy, hogy azt a közönség azonnal képes legyen megérteni (lásd ebben az értelemben még a Bíróság C-361/04. P. sz., Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM ügyben 2006. január 12-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-660. o.] 20. pontját).

36 Ennélfogva, miután a megtámadott ítélet 48. és 49. pontjában helyesen kifejtette, hogy az átfogó értékelés magában foglalja a szóban forgó megjelölések megkülönböztető és domináns elemeinek értékelését is, és hogy a hangzásbeli különbségeket semlegesíthetik az említett védjegyek közötti fogalmi eltérések, az Elsőfokú Bíróság – anélkül, hogy ezáltal tévesen értelmezte volna a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának hatályát – dönthetett úgy, hogy a szóban forgó védjegyek közötti hasonlóság foka nem elég magas annak megállapításához, hogy az érintett közönség azt hihetné, hogy az adott termékek ugyanattól a vállalkozástól vagy esetleg gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak.

37 Ebből következik, hogy az egyetlen jogalap második részének első kifogását, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A második kifogás

A felek érvei

38 A felperes állítása szerint a SIR védjegy alapvető jelentése csak akkor egyértelmű, ha azt angol kiejtéssel ejtik ki. Az Európai Unió összes többi hivatalos nyelvén kiejtve semmilyen jelentése nincs, és puszta fantáziabeli megjelölést alkot. Ennélfogva, a felperes szerint az Elsőfokú Bíróság a jelen esetben annak eldöntésénél, hogy a hangzásbeli hasonlóságot kiegyenlítik-e a védjegyeket megkülönböztető fogalmi és vizuális eltérések, nem állapíthatta volna meg azt, hogy a szóban forgó védjegyek egyike világos és meghatározott jelentéssel rendelkezik. Ennélfogva pedig az Elsőfokú Bíróság jogi hibát vétett a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezésekor.

39 Az OHIM úgy véli, hogy a „SIR" ábrás védjegy az Elsőfokú Bíróságnak a már idézett Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ügyben hozott ítélet 54. pontja értelmében világos és meghatározott jelentéssel rendelkezik. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem követhetett el jogi hibát a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezésekor.

A Bíróság álláspontja

40 Ami a felperes által előterjesztett, a szóban forgó megjelölések fogalmi és vizuális eltéréseinek értékelésére vonatkozó második kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy a fellebbezés valójában arra irányul, hogy a Bíróság helyettesítse be saját tényértékelését az Elsőfokú Bíróság tényértékelésének helyébe.

41 E tekintetben elegendő azt kiemelni, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 50. és 51. pontjában foglalt döntése, miszerint a szóban forgó megjelölések közötti fogalmi és vizuális különbségek kiegyenlíthetik hangzásbeli hasonlóságukat, tényértékelést képez, amelynek felülvizsgálata nem tartozik a Bíróság fellebbezések keretén belüli hatáskörébe. Ugyanis az EK 225. cikke (1) bekezdésének második albekezdéséből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első albekezdéséből következően a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Az Elsőfokú Bíróság hatásköre ezért kizárólag a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére terjed ki. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről – nem jogkérdés, amely vizsgálata a fellebbezési eljárás keretein belül a Bíróságra tartozna (lásd a már idézett BioID kontra OHIM ügyben hozott ítélet 43. pontját és az ott idézett ítélkezési gyakorlatot).

42 Mivel a felperes nem hivatkozott az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett tények és bizonyítékok elferdítésére, ezért a jogalap második részének második kifogását, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

43 Ennélfogva a jogalap második részét illetően meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem ítélte meg tévesen a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának hatályát.

44 Az előbbiekben kifejtett érvekből következően a jogalap második részét, mint részben megalapozatlant, részben pedig elfogadhatatlant, el kell utasítani.

45 Mivel a felperes által fellebbezésének alátámasztásaként hivatkozott egyetlen jogalap egyik része sem megalapozott, ezért a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

46 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM és a Zirh Corp. kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezést elutasítja.

2) A Muelhens GmbH & Co. KG-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások